

פרשת רחל רבינוביץ
 אותה מגדירה רות דייך, כמאשת
 הרומן הממושך ביותר שלה, היתה
 פרשת הניאוף הראשונה של דייך, עליה דיברה כל הארץ, עוד בתקופה בה היה דייך ומטכ"ל
 צה"ל. רות דייך היתה האחרונה שהסיפור על רחל רבינוביץ (כיום כורס) הגיע לאוזניה.

פרשת הדסה מור. עיקרי הפרשה, שפורר
 סמו כבר בהרחבה בהעולם הזה וגם ב"ה
 הלן: של שבעתי טבת על דייך, היו כדלי
 דוב ירמיה, חברו של דייך בימי היל-
 דות בנהלל, היה חבר קיבוץ השומר
 הצעיר (אילון) וסגן-אלוף בצה"ל. בגיל
 העמידה קרה לו דבר שכבר אירע לא
 פעם: הוא התאהב עד מעל לראש בנערה
 צעירה, ששירתה ביחידתו. שמה היה
 הדסה בן-יקי.
 ירמיה, אדם רציני, לא רצה ביחסי
 עגבים קליידעת. הוא הסיק את מלוא ה"י
 מסקנות: התגרש מאשתו והלך אחרי
 אהבתו. הוא שילם מחיר כבד מאוד, כי
 במכה אחת איבד את אשתו, ילדיו, מקור
 מו בקיבוץ וכל חבריו. שסברו כי עשה
 עוול לאשתו. הוא עבר לקיבוץ שריד.
 אדם שעזר לו בשעת צרה היה משה
 דייך. ירמיה חי באושר. הוא נשלח לתפ"י

**"אולי היה לי קל יותר
 לוא בחר רק בנושים יפות,
 חניניות ונחשקות!"**

קיד מרוחק, בגבול סוריה, ואשתו הצעיר
 רה, הדסה, שכרה חדר בירושלים, כדי
 ללמוד באוניברסיטה. שכנה בחדר סמוך,
 היה סטודנט אחר: משה דייך, שעם סיום
 כהונתו כרמטכ"ל (בראשית 1957) עבר
 גם הוא תקופת לימודים.
 לפתע נודע לירמיה כי היחסים בין
 אשתו הצעירה ובין ידידו עברו מזמן את
 שלב השכנות הטובה. הוא הודיע, כפי
 שרק אדם שהקריב את כל עולמו למען
 אשה צעירה יכול להודיע.

בשיא התרגשותו, כתב ירמיה מיכתב
 אישום למשה דייך, יחד עם מיכתבים נר"י
 גשים לרות דייך ולדוד בן-גוריון. רות
 ענתה כעבור יומיים במכתב נרגש, בו
 גילתה בפעם הראשונה את כל דעתה על
 בעלה. אין ספק שראתה בירמיה אח לצרה
 ופתחה לו את סגור ליבה כדי לנחמו.
 (חליפת המכתבים בין ירמיה לביג"י ול-
 המשך בעמוד 26)

לם, ואף שבשכלי העמדתי חייך בין חיי
 המשפחה ובין החיים הציבוריים, מכל
 מקום היו אלה ואלה משולבים בתחום
 הרגשות.
 למחרת הלכתי לעבודה, הירהרתי מה
 נחמד יהיה, אם תהיה לי התמוטטות עז'
 בים, כדי שאוכל להסתגר בחדר, להגיף
 את התריסים ולהתייחד עם עצמי. אבל
 „הגפת התריסים“ הסתכמה אצלי בהר"י
 כבת משקפי שמש ארבעה חודשים. כלפי
 חוץ לא קרה דבר, ואני הייתי אשתו של
 הניבור המנצח, שמקבלים את פניה בשמי'
 חה כל אימת שהיא מגיעה לכפר נידח
 טובע בוץ.

**בה שרות דייך אינה מגלה גם
 בהקשר זה, הוא באיו מאהבותיו
 של דייך מדובר. הכוונה היא כמוכר ל'
 מפורסמת שבהן, זו הנמשכת כבר 18
 שנים עד עצם היום הזה, לרומן עם רחל
 רבינוביץ-כורס.**

רחל כורס, כיום אשה במיטב שנות
 ה-40 שלה, העובדת בהנהלת השק"ס, הי'

**„הוא משוכנע כי
 חשיבותו לאומה
 פוטרת אותו מאמות
 מידה אנושיות רגילות“**

הה אשתו של פרקליט ירושלמי ידוע כא'
 שר הכירה את דייך, בתקופה בה שימש
 כרמטכ"ל צה"ל.

לפי הסיפור, היא נאלצה להתגרש מ'
 בעלה אחרי שזה גילה יום אחד בארון
 הבגדים בביתו מדים של רבי-אלוף ב'
 צה"ל. מכיוון שאין בצה"ל רבים הנושאים
 דרגה זו, לא היה הבעל צריך לנחש הר'
 בה כדי להגיע ולגלות במי המדובר.

בתקופה מסוימת כשדיין היה חבר
 כנסת, סודרה לגברת רבינוביץ' עבודה
 בכנסת, כדי שיוכלו להיפגש בכל יום.
 בתקופה אחרת, כאשר עבר דייך לעבוד
 כמנהל חברת הדיג יונה, הועסקה הי'
 גברת רבינוביץ' כמזכירה באותה חברה.
 נאמנותו ומסירותו של דייך במרוצת
 השנים לאהובתו, עשויה להראות כלי'
 קוחה מרומן סנטימנטאלי של בלזאק או
 מופאסאן. במשך שנים, בוקר בוקר, בדרי'
 כו למשרד הבטחון, היה דייך נוהג לעצור
 את מכוניתו ליד בית מגוריה של הגברת
 רבינוביץ', ברחוב צדדי בצפון תל-אביב,

כדי להסיע אותה למקום עבודתה.
 כשהיתה מסיימת את העבודה, היה דייך
 בא לאסוף אותה במכונית השרד שלו
 ומסיע אותה לארוחה באחת ממסעדות
 היוקרה של תל-אביב. שומר ראשו של
 דייך היו נאלצים לשמור ולאבטח שורה
 ארוכה של מסעדות ובתי-קפה, בהם היה
 דייך מקיים את פגישות אחר-הצהריים
 שלו עם הגברת רבינוביץ', בגלוי וללא
 כל נסיון להיחבא או להסתיר את היחסים
 ביניהם.

בהמשך הפרק האינטימי של ספרה, מג'
 לה רות דייך את רגשותיה בעקבות גי'
 לוי אותה פרשה:
 משה חשב בפשטות, שיצאתי מדעת,

טב שאלך הביתה ואשאל את בעלי בק'
 שר לשאלתך. טלפן אלי מחר. כרגע אין
 לי מושג על מה אתה מדבר."
 משהו מחריד הסתנן לתוך היום המופז
 שמש. לא מחריד ממש, בעצם, הלא דבר
 כזה לא יוכל לקרות לי. אולי לאחרות —
 אבל תגובתי הראשונה היתה כתגובתי
 על הידיעה בדבר מעצרו של משה: לא,
 בוודאי לא; הבריטים לא יעשו דבר כזה;
 אין אפשר — והלא אני למדתי בבית
 ספר בלונדון, מכל מקום, היה זה עניין
 שחרג מגבולות ההרגשות שהיו משות'
 פות לי ולכל אשה הרואה את בעלה מפ'
 לרסט עם נשים צעירות ויפות יותר.

שאלתו של אותו כתב — שאלה הוגנת,
 כפי שנחברר לי עד מהרה — התייחסה
 לאורדחיים שכמעט לא יכולתי לתאר
 לעצמי. והלא כל ישראלי „יודע דבר“

פרשת הדסה
 הדסה מור,
 שרומן
 האהבים שלה עם דייך, בגללו התגרשה
 מבעלה, שימש לה כחומר לרומן, כפי ש'
 נראתה בעת הרומן שלה עם דייך (למעלה)
 וכפי שהיא נראית היום (למטה).

כבר ידע, שלמשה חיים משלו, וכיוון
 שהכל ידעו, הניחו הכל שגם אני יודעת.
 הנוכחים במלון דן רצו לשמוע תשובה —
 אבל אני לא ידעתי אף את השאלה, עד
 שהציג אותה הכתב האישלקי. כמוכן ידע'
 תי, שלמשה קסט בלתי-רגיל לגבי נשים
 ולעיתים קרובות קינאתי בנשים. אבל רח'
 בה היתה התהום בין זה ובין מה שנודע
 לי עכשיו ובמשך כל השנים, שבהן סיפ'
 קו מעליו של משה אצל נשים חומר
 לעיתונים בכל העולם. אני מניחה, שהת'
 ייחסתי לכך ברצינות יותר ממנו — אין
 תי ספק, שכיום זוכר משה בקושי שמור
 ליהן של כמה מן הנשים שהיו מעורבות
 ב„רומאנים“ שלו.

בסיומו של יום שהתחיל לפני שעות
 רבות היתה גם שהות לשוחח עם משה.
 תחילה היה מופתע שאינני יודעת דבר.
 אחרי-כך הרגיו הדבר. אני בכיתי בלא
 שום שליטה עצמית. בעיני, אפילו זלגו
 מהן דמעות כשפע, היה משה — מנהיג
 יחיד במינו, הכרחי לישראל; וקשר האי'
 הבה שלי עם בעלי היה חלק מקשר האי'
 הבה שלי עם ארצי. גאה הייתי בו, ככר

**פרשת האהבים השניה של דייך
 אליה מתיחסת רות דייך בסיפרה, היא**

פרשת אלישבע
 שנחשפה לראשונה בגילויי העולם הזה, מקבלת
 אישור בסיפרה האוטוביוגרפית של רות דייך,
 בתמונה נראה דייך יושב בשורה אחת עם אלישבע
 צ'יזס, כשביניהם מפרידה רק אמה, בכנס הסינרמה של רפ"י, שנערך בשנת 1969.